

[Dahlgard.]

i georgeismens tanker, at man skulle lægge omsætningsskat på bygninger, tværtimod. Arbejdet og den værdi, arbejdet skaber, går georgeismen netop ud på at der ikke skal lægges skat på, men det skal lægges på de samfundsskabte værdier, og det er jo unægtelig en helt anden sag end den, som talen er om, når vi nu diskuterer den særlige indkomstskat.

Finansministeren var tilbøjelig til at betegne os som kværuanter, når vi særlig på et enkelt punkt havde en anden opfattelse end finansministeren selv. Nej, det er ikke kværuanteri at finde det rigtigt, at udskrivningsprocenten og den lovbuket, vi i øvrigt beskæftiger os med her i dag, først finder sin endelige afgørelse efter den 2. oktober. Det er første gang i Danmarkshistorien, man placerer en folkeafstemning på et sådant tidspunkt, at ikke blot den politiske situation, men hvad værre er, også den økonomiske og finansielle situation her i landet kan ændre sig fuldstændig natten før folketinget samles til det nye folketingsår.

Naturligvis burde man have gemt den endelige behandling af disse lovforslag til den tid. Så ville, som jeg har sagt tidligere, det radikale venstre have været rede til at gå ind i en mere nuanceret vurdering af lovforslagene, også en mere nuanceret stillingtagen. Men arbejdet er jo foregået på den måde, at vi først fik at vide, at det egentlig skulle færdiggøres samme dag, lovforslagene blev fremsat — det kom altså ikke til at ske — og dernæst at det meget nyttige arbejde, vi har gjort, og hvoraf noget måske kan have blivende værdi, dog alligevel foregik under viden om, at det, der var det mest vigtige politisk set, det foregik slet ikke i udvalget, det foregik udenfor og uden medvirken og uden ønske om medvirken fra bl. a. mit partis side.

Vi kan da godt være enige med finansministeren i mangt og meget af det, han har været inde på her, bl. a. om nødvendigheden af en omlægning fra de direkte skatter med de høje trækprocenter over til andre

skatteformer. Finansministeren var inde på, at de høje trækprocenter for et par år siden var grunden til den betydelige uro på arbejdspladserne, og sagde, at derfor skal trækprocenterne sættes ned. Ja men trækprocenterne bliver jo altså ikke sat ned. Og det er måske derfor, der er tidsmæssigt sammenfald mellem behandlingen af disse lovforslag og så den omstændighed, at det nu oplyses, at man fra LOs side vil rejse spørgsmålet under de kommende overenskomstforhandlinger om at forøge dyrtidsportionerne fra 30 øre til 60 øre. Jeg skønner ikke, at det er noget, der udtrykker tillid til, at finansplanen, som kun indeholder én dyrtidsportion for kalenderåret 1973, kan holde.

Men altså, der er meget dér, vi godt kunne have talt med hinanden om, hvis vi havde fået den fornødne tid til det, og i særdeleshed hvis sparebestræbelserne var kommet til at træde stærkere frem derved. Det forekommer mig i det hele taget, at det, der var den naturlige konklusion på et afsnit i den tale, finansministeren holdt, var, at der måtte en forstærket bestræbelse til for at få nedsat de offentlige udgifter.

Vi har bl. a. i mit parti en stærk fornemmelse af, at der i regeringen er pressionsgrupper, der prøver på at presse de offentlige udgifter i vejret. Jeg synes, det ville være en god idé, hvis finansministeren og økonomi- og budgetministeren i fællesskab kunne etablere sig som en pressionsgruppe, der prøvede på at få presset de offentlige udgifter ned. Økonomi- og budgetministeren må være interesseret i det, for det er simpelt hen en forudsætning for, at det, han også har et ansvar for, nemlig samfundsøkonomien også ud over det rent finansielle, ikke kuldsejler. Og finansministeren må være særdeles interesseret i det, for så slipper han for så tit, som det ellers vil være tilfældet, at komme med nogle skatte- og afgiftsforslag, som ikke alle sammen er særlig gode.

Ømann: Ja, det turde jo nu fremgå med tydelighed, at alle partier er enige om, at det er rigtigt at få bremset væksten i træk-